

1. ZUŠkoviny

číslo

VII. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř

vychází 3. září 2012 na cestu do školy

Úvodník

Prázdniny přelétly jako ptactvo ze stromu na strom. Během letu hlava snad si odpočala, ale co tělo? Znaveno? Možná. Křídla zas o kousek delší, stejně jako nabyté množství zážitků. Kdo z nás nezná nová místa ve světě, kdo nevyšlápl novou pěšinku, kdo neokusil trochu toho dobrodružství? Jestli byste také přirovnali prázdniny k letu, nemusíte litovat, neznamená to, že jsou příliš krátké. Dokazuje to pouze to, že jste se nenudili. Člověka ta příjemná změna, to uvolnění po periodickém a až stereotypním střídání týdnů, kdy jste se připravovali na vyučování, na písemky a zkoušky, nakopne. Po dvou, u vysokoškoláků až čtyřech, měsících zůstane mnohým na rtech pěkná písnička. Já jen doufám, že nám pozitivní cvrlikání vydrží i na stromě období školního. Dobrá nálada povzbuzuje k tvůrčí činnosti i k samotnému lidskému bytí.

Pokud přirovnávám nový školní rok ke stromu, jaké budou letos přírůstky a plody? Co nám přinese budoucnost, co můžeme očekávat a čeho můžeme dosáhnout? „Vším bych chtěl být, jen ne budoucností; co se od té, ubohé, požaduje, je už skoro nestydaté.“ (Jan Neruda)

Copak není důležité prožít současnost naplno? Tím si přece zajistíme lepší budoucnost, ne? Neříkám, nemít vize a sny, ale život probíhá nyní a osvojováním si nových znalostí, dovedností, komunikací s lidmi, zkoušením a zjišťováním co je v nás, tím si přece tvoříme budoucnost. Když se o strom dobře staráte, vyrostete. Když se postaráte s pečlivostí, bude rovný, silný, zdravý a odolný. Do nového školního roku si vnitřně cvrlikejte, myslete na současnost, a pokud někdy poletíte příliš rychle, roztáhněte křídla a nechte to chvíli na větru... dejte si zkratka „voraz“. A to je ten správný čas si uvědomit kdo jste, kam jdete-letíte a co vlastně děláte.

Mattěj

Z notesu pana ředitele

Konec prázdnin neodrádilo ani moje vytrvalé posouvání termínu pro napsání tohoto sloupku. Je to tak, z prázdnin už zbyly jen vzpomínky na dny plné sluníčka, ale někdy také na dny s pořádnými provazy deště, na dny plné prázdninové pohody, na nová místa, nové přátele. Prázdniny skončily a začíná nový školní rok, ZUŠkoviny začínají už svůj sedmý ročník a já si otvírám nový notes. Už není úplně čistý, několik prvních listů zabírají poznámky z července a srpna. O některé se s vámi podělím. I přesto, že se na prázdniny dozajista těšila i naše škola, byl v ní po oba dva měsíce čilý ruch. Proběhlo malování chodby a tolik potřebná oprava všech oken. V učebně hudební nauky je nainstalovaná nová interaktivní tabule a instrumentář školy se rozrostl o dva nové, krásné nástroje – violy da gamby.

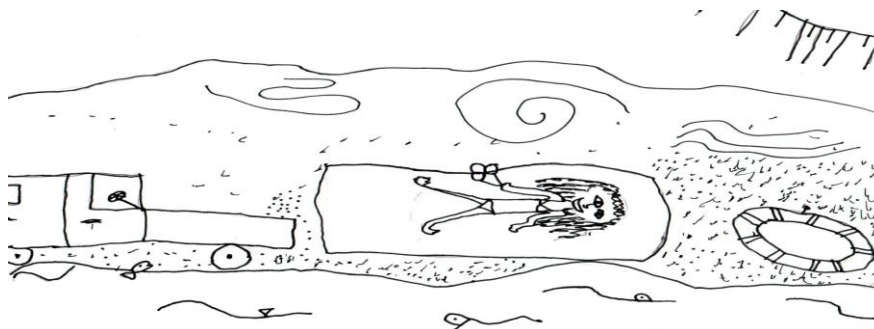
Prázdninovou „šňůru“ měli žáci literárně dramatického oboru. Vystoupili na festivalech Loutkářská Chrudim, Jiráskův Hronov a Theatrum Kuks, kde se předvedli i v roli výtvarníků, když pod vedením výtvarnice Anny Irmanové za hudebního doprovodu spontánně vytvořili rozměrný obraz, který budete mít možnost vidět i v budově školy.

Ani žáci ostatních oborů nezaháleli, o prázdninách proběhla různá soustředění a koncerty, varhanici se vypravili na kurzy až do estonského Tallinnu. O některých „prázdninových“ akcích se dočtete na stránkách ZUŠkovin.

Prázdniny byly fajn a já sám jsem se na ně moc těšil. Ale zrovna tak se teď těším i na nový školní rok. Těším se na tradiční „ZUŠkové“ akce, na nové, jakkoliv „netradiční“ akce, těším se práci, která je spojena s „kumštem“, na práci, která posouvá naši školu neustále kupředu, která dává o naši ZUŠce vědět a že to bývá někdy hodně daleko a hodně nahlas. Těším se a nám všem přeji úspěšný školní rok, chuť do práce a radost z ní. Ať se nám daří!

Vlastimil Kovář

Děkujeme rodině Nýčových z Chvalkovic, za sponzorský dar deseti rozměrných euoroklipů pro prezentaci obrazů, kreseb a grafik žáků výtvarného oboru.

Bylo – Nebylo Ohlédnutí za červnem

Hned 1. června se v hradeckém Aldisu konalo finále projektu ČRo Hradec Králové **Miss panenka**, který navazuje na projekt organizace UNICEF „Adoptuj panenku, zachráníš život dítěti“, jejíž smyslem je získat prostředky pro celosvětové očkovací programy, které každý rok zachrání život miliónům dětí, a to za použití symbolu, který znají všechny děti na světě – panenky. Každá panenka představuje skutečné dítě, které bude v rámci očkovací kampaně UNICEF v rozvojových zemích proočkováno proti šesti hlavním dětským chorobám (spalničkám, záškrtu, černému kašli, tetanu, tuberkulóze a dětské obrně). Každá panenka stojí 600,-Kč, což je cena očkování. Ze ZUŠky jsme posílali vlastnoručně ušité panenky Anety Kutíkové, Barbory Maksymovové a Vojty Nováka. Určitě budeme šít panenky i pro vyhlášený osmý ročník. Pokud se chcete v šití přidat, sledujte ZUŠkoviny, v dalších číslech otiskneme podrobný stříh a návod, uzávěrka bude zase zjara.

Motto: „Kdo zachránil život, zachránil svět.“

Aneta Kutíková v Aldisu

DIPLOM

pro **Barbora Maksymovová**

za účast v sedmém ročníku projektu Českého rozhlasu Hradec Králové Miss panenka.

KAŽDÁ PANENKA PŘEDSTAVUJE JEDEN ZACHRÁNĚNÝ DĚTSKÝ ŽIVOT.

Charitativní akce připravena společně s Českým výborem UNICEF a za podpory Východočeské plynárenské a.s. – člena skupiny RWE.

V Hradci Králové 1. 6. 2012

ČESKÝ ROZHLAS
HRADEC KRÁLOVÉ
90,5 FM • 95,3 FM • 96,5 FM

unicef

www.misspanenka.cz
www.unicef.cz

Diplom na památku obdržel každý účastník akce.

OpenAir koncert

Byl čtvrtek, 21. června, už se blížil konec školního roku a žáci měli akorát strach ze špatného vysvědčení. Ale Koncert na zahradě před ZUŠkou dokázal zaujmout tak, že na špatné známky se alespoň na chvíli zapomnělo. Pod okny Základní umělecké školy F. A. Šporka vystoupily dva orchestry: Kytarový orchestr pod vedením pana učitele Miloše Dvořáčka a Folkový soubor pod vedením pana učitele Martina Weisse. Byla to příjemná venkovní premiéra, která už voněla prázdninami. čaBM

Kytarový orchestr a Miloš Dvořáček

Folkový soubor a Martin Weiss

Wabi Daněk o našem Kytarovém orchestru

Stalo se, že pan učitel a můj dlouholetý spoluhráč Miloš Dvořáček vdával dceru. Věc, která by mohla zajímat příbuzenstvo, přátele a případně drbny. Pro mne to však byl okamžik velmi výjimečný. Ani ne tím, že se vdávala moje kmotřenka, jako spíše tím, že jsem poprvé uviděl a uslyšel těleso, které jsem velmi zevrubně znal z Milošova vyprávění. Přiznám se, že jsem básnění pana učitele bral s mírnou rezervou. Orchester, pro nějž Miloš vymyslel hned dva názvy, seriózní „Braunův Betlém“ a bujařejší „Osma bez kormidelníka“, mě ale od prvních tónů okouzli. Tréma? To slovo nejspíše neznají. Technické problémy? Po mladých dámách a pánech zůstalo po skončení koncertu na pódiu daleko méně upadlých not, než kolik byste našli po skončení koncertu dua Daněk-Dvořáček. Souhrnně vzato nás všechny přítomné mladí kytaristé strhli, překvapili a potěšili. Snad jen mně osobně přibýlo pár vrásek nad tím, zda je

správné tak zapáleného a schopného učitele, jakým Miloš Dvořáček bezesporu je, rozptylovat našimi společnými koncerty. (Toto byl, prosím, pokus o žert.) Vděčný posluchač a teď už i fanoušek Wabi Daněk

Na **Wolkrův Prostějov** (národní kolo přehlídky uměleckého přednesu) jsem jel za Královéhradecký kraj ve třetí kategorii sám. Jel jsem s pocitem, že vezu s sebou „svého Ortena“. Byl mi blízký. Je mi blízký. Jel jsem pro inspiraci a zkušenosti. A rad a doporučení se mi od lektorského sboru dostalo, pár divadel poesie jsem zahlédl a rád se ve dvou dnech všeho zúčastnil a doufám, že třeba zase příště... Petř

Představujeme Naše žáky o prázdninách...

... na Loutkářské Chrudimi

Tento loutkářský festival je pro nás z LDO každoročně velkým cílem. Bývá očekáván s nadšením a jistou dávkou nedočkavosti. Jeho velikou součástí se stávají tradičně také rozmanité semináře. Jelikož prahne po rozšiřování našich dosavadních znalostí a objevování nového, poctivě se těchto seminářů účastníme. Letos jsme si vyvolili tři následující. Seminář fantazie v alternativním divadle, jehož lektorkami byly Bela Schenková a Majka Šamajová. Jeho účelem bylo probudit v nás schopnost hledání možností, které nám divadlo nabízí a vše jsme si vyzkoušeli během inscenování Shakespearovy tragédie, Romeo a Julie. Dalším byl seminář s názvem „Hudba časoprostoru“, který vedl muzikant Matěj Šefrna. V něm jste si měli osvojit dovednost tvoření hudby a hudebního plánu k inscenacím. Třetím námi zvoleným seminářem byl zaměřen na práci s dětmi. Lektorka Hana Galetková se s účastníky podělila o své zkušenosti, které nabrala díky svým vzdělávacím programům, jejichž hlavním prostředkem jsou loutky. Tyto semináře nám byly naplní po celý týden. Tento rok jsme opět měli to štěstí, že jsme si na Loutkářské Chrudimi i zahráli naše představení Hotel. A to hned dvakrát. Odezva byla rozmanitá, ale na tomto festivalu má hlavní slovo lektorský sbor, který může udělovat inscenacím ceny a některé z nich dokonce nominovat či doporučit na Jiráskův Hronov. A v letošním roce jsme měli tu čest obdržet Cenu za kolektivní loutkohereckou práci v inscenaci Hotel a navíc právě doporučení na tento velký celostátní divadelní festival! A tak jsme domů odjížděli unavení, ale naplnění! Ga

Zprávy ze seminářů

Žonglování

S Jeníkem Holínským jsme se na letošní Mladé scéně seznámili se základními žongléřskými technikami s různými pomůckami. Však na přání nás, seminaristů, se s námi Adéla Kratochvílová, naše lektorka, zabírala převážně míčky a kužely. Se třemi míčky jsme se za ty čtyři dny naučili i zajímavějším kouskům. S více jsme také žonglovali, ovšem ve dvojicích či skupinách – a to bylo nemálo zábavné.

Fantazie v alternativním divadle

Bela Schenková, autorka, režisérka, herečka, zakladatelka divadla ANPU a Majka Šamajová, loutkoherečka bábkového divadla na Rázcestí Banská Bystrica, naše dvě lektorky našeho chrudimského semináře s námi za týden vytvořily dvě inscenace velmi zhuťného textu Romea a Julie. Spíše než o alternativní divadlo tu však šlo o zajímavá režijní řešení. Inscenovat předlohu tak, aby bylo na co koukat, aby každá situace i přestavba byla zajímavá, neobvyklá, významotvorná. Výsledky byly (podle mne) záviděníhodné. Jakub Maksymov

O mé účasti na semináři F – Fantazie v alternativním divadle

Seminář vedla velmi energická a svérázná žena Bela Schenková, principálka divadla ANPU a svého času i spoluherečka bří Formanových. Postupy její práce nám nepřišly nikterak cizí, spíše tak nějak pracujeme po většinu času, co existujeme s Jarkou. Pomocnicí Bely se stávala Majka Šamajová, loutkoherečka Bábkového divadla z Banské Bystrice, je to velice milá a éterická osoba. Cílem semináře bylo zinscenovat alespoň nějakou část z Romea a Julie, kdy text byl předem připravený a značně okleštěný. Šlo o samotnou tvorbu a snahu o ztvárnění jinou než klasickou cestou. Celá parta lidí, která se přihlásila do tohoto semináře, byla rozpůlena, kdy na naši půlku připadly dvě přenosná divadla a skupinka fajn lidí, se kterými jsem se rád seznámil. Příběh jsme ztvárnili pomocí pohybu, gest, metafor, loutek i prostoru. Na závěr semináře, jsme představili svůj kus před obecnstvem. Nejtěžší bylo naučit se text. Cesta se někdy hledala těžko a jindy zase hladce, tak už to chodí. Obohacen jsem především o nové známé. Mattěj

Před veřejnou prezentací semináře (Kačka Prášilová)

Monika Němečková a Jakub Maksymov jako Julie a Romeo a Matěj Kubina ve stejné inscenaci stejného semináře

...v Estonsku

I Tallinna Rahvusvaheline Noorte Orelifestival – I International Tallinn Youth Organ Festival

Vše začalo v březnu letošního roku, když nám varhaník Tomáš Flégr řekl o varhanním festivalu v hlavním městě Estonska – Tallinnu. Náš opravdový zájem tlumočil Peteru van Dijkovi, snad nejlepšímu holandskému varhaníkovi, zabývajícímu se barokní muzikou a ten se o nás zmínil estonským organizátorům. Když už jsme na nabídku skoro zapomněli, přišel oficiální mail z Estonska s pozvánkou na I International Tallinn Youth Organ Festival (který se konal současně s XXVI. varhanním festivalem mistrů). Poté začaly dva měsíce dohadování s estonskými organizátory ohledně dalších podrobností festivalu. Museli jsme vyřešit, kde budeme bydlet, jak se dopravíme do Tallinnu, jaké skladby si máme připravit a mnoho dalších věcí. Nakonec jsme se domluvili na nejjednodušší cestě...jak jinak než letadlem. Doma jsme si ještě před cestou zjistili na Wikipedii nějaké zajímavosti o Estonsku. Je to nejsevernější z pobaltských zemí, má asi 1,5 mil. obyvatel a úředním jazykem je estonština, jazyk blízký finštině. Od roku 2011 se zde platí Eurem. Do estonské metropole jsme přiletěli 25. července v 14:15 místního času. Dvouhodinový let z Prahy byl až na několik turbulencí klidný. Po přistání jsme si vyzvedli kufry a u východu na nás již dle dohody čekala jedna z organizátorek festivalu – Darja. Ta nám doporučila koupit si za pouhé 1€ estonskou SIM kartu, abychom si mohli zdarma volat mezi sebou, kdyby bylo něco potřeba. Později jsme zjistili, že to byla výborná rada, protože neustále bylo nutné komunikovat s organizátory a dalšími účastníky festivalu. Dále jsme si koupili jízdenky na MHD a opustili letištní halu. Po dvaceti minutách čekání přijel prastarý kloubový autobus. Nastoupili jsme zadními dveřmi, jenže strojek na označování jízdenek byl v celém autobuse jen jediný – samozřejmě vpředu! Takže jsme s těžkými kufry museli projít celou „harmoniku“. Darja nás dovedla do našeho hotelu, kde jsme si nechali kufry a šli jsme na procházku, abychom se zorientovali v okolí. Centrum Tallinnu je velmi malé, takže procházka netrvala více než hodinu. Dozvěděli jsme se například, v jakých kostelech se budou konat lektorské kurzy nebo třeba kudy se dostat na talinskou hudební akademii, kde jsme později často cvičili na varhany.

Festival pro nás znamenal každodenní výuku varhanní hry s nějakou světovou osobností, návštěvy mnoha varhanních koncertů a samozřejmě i naší aktivní hru na dalších koncertech. Ve čtvrtek 26. července ve dvě hodiny odpoledne začaly kurzy. První master-class byla s tallinnským skladatelem a varhaníkem Toomasem Trassem. Sešlo se nás asi 15, přičemž dva jsme byli Češi, asi čtyři Estonci a zbytek byli Rusové. Jak se ukázalo, Wikipedie neměla úplně pravdu. Všichni Estonci kolem nás mluvili dokonale rusky, takže jen kvůli nám se muselo mluvit anglicky. Probírala se díla estonského skladatele Petera Südy, ke kterému má pan Trass hudebně velmi blízko. Málokdo však tohoto skladatele zná, a tak jsme poměrně brzy přešli na díla jiných skladatelů. Každý zahrál skladbu, ke které chtěl slyšet názor na interpretaci od odborníka na varhanní hudbu 19. a 20. století. Toto první seznámení s varhanami v Tallinnu na nás zanechalo opravdu hluboký dojem. Po celém městě visely plakáty s pozváním na koncerty jak profesionálů z celé Evropy, tak i na koncerty nás, tedy žáků. Za 11 dnů festivalu bylo uspořádáno téměř 50 koncertů. Večer 26. 7. byl zahajovací koncert celého festivalu, po němž jsme dostali dort, jaký jsem ještě nikdy neviděl! Byly na něm nakreslené

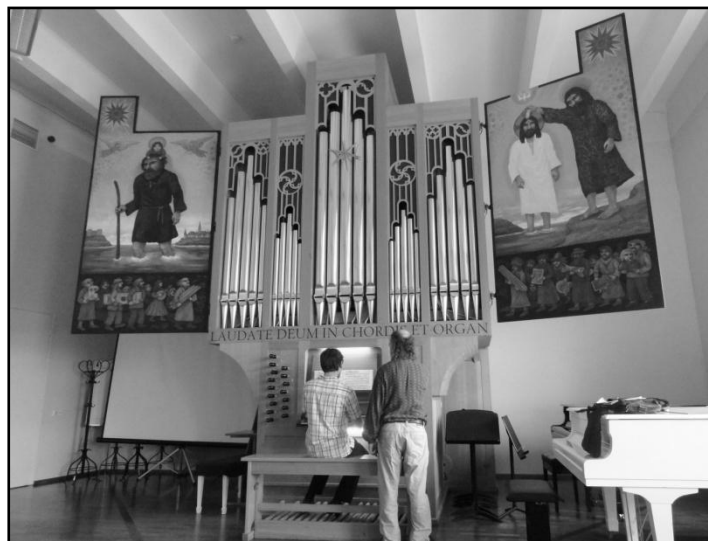
varhany z Tallinnské katedrály a byl tak velký, že jsme ho ani ve 30 lidech nedokázali sníst.

Kromě toho, že jsme během 11 dnů navštívili víc koncertů než mnozí jiní za celý život, máme na svém kontě velmi pozoruhodný rekord – 10 varhanních koncertů za 24 hodin. Vše začalo sérií sedmi koncertů od 22 hodin – „organ night“. Celou noc až do 5 do rána se hrálo, jen varhaníci se střídali. Při některých zvukově slabých skladbách jsme měli docela problém neusnout v kostelní lavici (což se ovšem některým posluchačům podařilo a probudil je až hlasitý aplaus na konci koncertu těsně před pátou).

Další dny jsme absolvovali kurzy pod vedením slavných varhaníků, jako jsou například Peter van Dijk (Holandsko), Edouard Oganessian (Francie), Christina Antoniadou (Řecko), David Timm (Německo), Joris Verdin (Belgie) a mnoho dalších. Cílem vždy bylo dosáhnout správné, tedy dobové interpretace, vhodné registrace a správné techniky hraní.

V hotelu byli s námi na jednom patře mladí varhaníci z různých míst z Ruska – z Moskvy, Petrohradu a Novosibirsku. Chovali se k nám velmi přátelsky, takže jsme ochutnali ruské sušenky, ruský čaj a po několika dnech jsme zjistili, že ruštině začínáme rozumět. Naše jazyky mají tolik podobných slov! A tak výukové lekce ke konci festivalu mohly být i pro nás v ruštině a jen občas jsme někoho požádali o překlad do angličtiny.

Na závěr festivalu nám organizátoři připravili jeden den alespoň trošku odpočinkový – vzali nás na výlet.

Vyzkoušeli jsme hru na mnoho varhan v dalších městech a vesnicích Estonska, zazvonili jsme na zvon na vysoké věži kostela v jedné malé vesničce a užili jsme si 300 km dlouhou cestu luxusním autobusem. Měli jsme dokonce příležitost vykoupat se i ve studeném Baltském moři, ovšem málokdo tuto „lákavou“ nabídku využil.

Krásných třináct dní v Estonsku uběhlo velmi rychle a již 6. srpna jsme se definitivně museli rozloučit s úžasným městem, ale především s milými a přátelskými lidmi z celé Evropy. Bylo to opravdu těžké a dojemné loučení. Snad se tam příští rok opět setkáme na dalším ročníku tohoto festivalu!

Martin a Jan Škrabkovi

...na Jiráskově Hronově

Do Hronova jsme se moc těšili a očekávali jsme všechno možné. Společně jsme tam totiž ještě nebyli. Přijeli jsme a naším prvním úkolem bylo zaplatit a vzít si vstupenky, pak se ubytovat a mohli jsme jít žít festivalovým životem. Když konečně nastal, ten náš hrací den, pátek 10. srpna, byl veliký a dlouhý a náročný.

Hráli jsme HOTEL třikrát v sokolovně a třikrát bylo plno. Diváci i my jsme se bavili, i když to předposlední den vrcholné mezidruhové přehlídky amatérského divadla vůbec nebylo jednoduché, zkrátka síly chyběly na obou stranách rampy. V Hronově se hraje pěkně a doufám, že ne naposled! A než jsme se nadáli, byl konec a smutné loučení. Hronov nám hned na poprvé přirostl k srdcím a nechce se jich pustit stejně jako mnoho dalších festivalů, zážitků a lidí.

Pijavka

Přišla jsem...slíbený rozhovor s novou členkou redakční rady ZUŠkovin, maminkou, paní Annou Holínskou, autorkou rubriky Co mohu udělat jako rodič?

Pamatuješ si, kdy jsi poprvé přišla do ZUŠky v Jaroměři? Ježda.... No, to jsi ještě dramafáky nevedla, současná Zuška nestála tam, kde stojí dnes, ředitelkou byla paní Gáberová a byla jsem asi o patnáct let mladší. Srdíčko jsem měla v kalhotách, tréma se mnou viditelně třásla...od dob svého docházení do ZUŠky (tedy tenkrát LŠU) jsem tehdy znovu vzala za kliku u dveří domu múzami plného a vstoupila do třídy paní ředitelky, kde naše první dítě (dcera Anna) přišlo složit přijímací zkoušku. **Jak se na naši školu kouká „zvenčí“, tedy z pozice rodiče?** Na školu se kouká pěkně: hezká fasáda, čistá okna, neděravá střecha, vkusně udržovaná předzahrádka...A poslouchá se zvenčí taky pěkně, zvláště při hezkém počasí, kdy jsou okna dokořán, sedávám v otevřeném autě, oči zavírám nebo je opřu o první korunu stromu a kochám se a relaxuju. Uvnitř je to taky hezké divání, ráda courám po chodbách a poslouchám, stojím v nějakém rohu a pozoruju poletující múzy, jak se snaží usednout na hlavy procházejících dětí nebo si povídám s podobně potrefenými rodiči, kteří bohužel na rozdíl od mojí nezapomenutelné „tiché“ a lehce výstřední osobnosti zůstávají v anonymitě, ale JSOU! A není jich málo! Tedy není nás málo! **Jak se stalo, že ses ocitla v pozici dopisovatele školního časopisu ZUŠkoviny?** Na to jsem asi právě odpověděla... Vzpouzela jsem se tomuto rozhovoru pouze do chvíle, než jsem asi pochopila záměr. V tomto smyslu jsem tu jako zástupce všech spokojených rodičů, jedna konkrétní mamina z dlouhatánské řady anonymních mamin, tatínek, babiček či dědečků, jež nevidí v čase prožitém v ZUŠce jen vyhozené peníze a čas. Navíc si na moje rameno občas „uleví“ múza jménem „Psavec“, já to jen dám na papír a někdy se to dá i číst...**Máš něco na srdci, co bys teď právě chtěla říci ostatním rodičům?** Na srdci mám prý lehkou arytmií a se všemi rodiči se těším na setkávanou v ZUŠce! **Děkuji za popovídání, těším se na další spolupráci a přeji nám hodně spokojených dětí a rodičů.** Jé

Co mohu udělat jako rodič?

Mohu toho udělat hodně, třeba ...

Voňavý prázdninový čas utekl jako voda – prostě jako prázdniny! Klid, lenošení...žádné hloupé otázky typu: Jak bylo ve škole? Co jsi obědval/a? Co máte zítra? Proč máš čtyřku z češtiny? Žádné ranní šoky typu: Ježda, já zapomněl/a úkol, podpis v žákajdě, peníze na výlet... jó, a dneska mám v ZUŠce koncert od 18,00 hod., tak jestli bys mi přivezla v 17,00 hodin vyžehlenou košili, naleštěné boty a housle...a zatím by sis třeba mohla nakoupit, na koncert chodit nemusíš...Jó, a tu košili černou, je v koši se špinavým prádlem...ale né, v muzeu né, tam to bude pozitíí...

Dítě si užívalo her a dovádění a uběhaný starostlivý rodič zaslouženého odpočinku. Moje dítě už nejsou dítě, už to jsou skorojakodospěláci, ale chovají se stále stejně. Tedy vlastně trochu jinak. Už dávno vím, že hloupé otázky typu: „Budeš dnes cvičit“, potomka k houslím, kytarě ani klavíru neposadí. O to větší překvapení a zadostiučinění přijde ve chvíli, kdy kytara nechybí ve výbavě na vandr, housle, kolo a plavky k sobě samozřejmě patří a část prázdnin se už automaticky prožívá na loutkářských přehlídkách. To si jen vydechnu úlevou a spolu se svými předky si řeknu: „Koně k napajedlu přivést můžeš, ale pít už musí sám!“ případně: „Na studia našeho potomka sice padla kráva, ale nevrátil se nám vůl (či naopak)!“ Vůbec to není lehké psychicky, finančně, časově i jinak, vést mládí ke studiu, k vřelému vztahu k múzám, ale už teď si jsem téměř jistá, co že čeká moje případná vnoučata. I se všemi souvisejícími riziky totiž má smysl

... přivádět svoje potomky doZUŠky! *A*

viděli jsme...

...skupinku ZUŠkových performerů ve volné chvíli před akcí v Kuku...

...scénickou malbu účastníků workshopu z naší ZUŠ na živou hudbu pod vedením výtvarnice Anny Irmanovové.

Bylo to celé neuvěřitelné, i drhnutí podlahy v Comoedien-Hausu jsem si užila. V průběhu celé akce mě to moc bavilo, hodně jsem si to užíval, ale teď už mi zbyla jen vzpomínka na drhnutí podlahy – jeviště. Užila jsem si to... Byl to zážitek. Líbilo se mi to a doufám, že nás pan Hašek bude mít dál rád. *(Petr Hašek je režisér domácího divadelního souboru, jehož jeviště bylo po skončení představení velmi zasaženo barvou, pozn. redakce)*

**Pokud jste si ZUŠkoviny ještě neobjednali, můžete tak učinit hned v kanceláři školy. Cokoli nám chcete sdělit, pochválit, vytknout nebo přispět, využijte poštovní schránku v přízemí školy vedle učebny LDO nebo mailovou adresu zuskoviny@seznam.cz.
Těšíme se na vaše příspěvky! redakce**

Obrázky prázdnin vzpomínající nakreslili žáci paní učitelky Sary Semerákové
Fotografie zapůjčili: J. a M. Škrabkovi, J. Mach, A. Holínská, V. Kovář, M. Kutíková, A. Irmanovová a Jé

Do šatny

Učitel hudby: „Jestli mě budeš zlobit a nebudeš cvičit, tak namluvím tvé matce, že máš velký talent!“

„Co nám můžeš říci o vlaštovkách!“
„To jsou velice moudří ptáci, jak začne škola, hned odletí do teplých krajín.“

Co může být horšího než diktát?
Dva diktáty!

„Nechci vás strašit, pane učiteli, ale tatínek říkal, že jestli nezačnu nosit lepší známky, dostane někdo pěkné výprask!“

„Maminko, já do té školy nepůjdu!
Děvčata ze mě mají srandu, kluci mi podrážejí nohy, učitelé mě nemají rádi!“
„Musíš, vždyť jsi tam ředitel!“

Žáci to měli dříve ve škole lehčí.
Například za vlády Karla IV. končil dějepis na straně osmnáct.

Vtípky vybrala k-Ája

Zřizovatelem Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř je Město Jaroměř
Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356
e-mail : zus.jaromer@quick.cz , zuskoviny@seznam.cz , www.zus-jaromer.cz

1. číslo vychází 3. září 2012 na cestu do školy

redakční rada: Petř (Petr Hrudka), TzjvvK (Monika Němečková), Pijavka (Edita Valášková),
Ga (Katerina Prášilová), BobuLe (Lenka Jechová), Mattěj (Matěj Kubina), k-Ája (Karolína Novotná),
čabMa (Barbora Maksymovová), *A* (Anna Holínská), úkoly z hudební nauky: MaKo (Markéta Kočí),
korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)